

DE CIRKEL DOORBROKEN

Als iemand niets om iemand geeft dan ben je niemand

M.M.

DE CIRKEL DOORBROKEN

Emmy Deppe

© 2021 Emmy Deppe / Uitgeverij U2pi

Titel: De cirkel doorbroken

Auteur: Emmy Deppe

Uitgeverij U2pi BV, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN 978 90 8759 986 7

NUR 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

MEREL

Merel keek door het treinraampje naar het donkerder wordende voorbijsnellende landschap dat hier en daar door een guirlande van lichtjes versierd werd. Ze genoot.

Ze was gelukkig omdat de storm van de voorbije maanden in haar hoofd was gaan liggen. Toen had ze het leven helemaal niet meer zien zitten. Ze wist niet meer of ze wel of niet nog van Eric hield, of ze wel of niet nog met hem door wilde gaan. Ze had zich ook doorlopend doodmoe gevoeld, waardoor het werk dat ze deed haar de laatste maanden zwaar gevallen was. Elke dag moest ze vroeg opstaan om op tijd op haar werk te zijn om de lading groentes en fruit weer aan-trekkelijk te stapelen voor de klanten.

Ook het gegeven dat zij als jonge vrouw een hysterectomie had ondergaan en daardoor gedoemd was om kinderloos te blijven, speelde ook een grote rol in haar toen negatieve gevoelens.

Ze wist toen al heel goed dat ze toentertijd steeds veel te luchtig over alles was heengestapt.

Maar nu had ze het gevoel dat ze weer alles aankon. Nu kon ze zich weer verheugen haar Eric weer te zien. Trots keek ze naar haar mooi gelakte nagels die haar gebruide huid goed deed uitkomen. Het eenzame verblijf aan zee had haar goed gedaan.

Ze was enkele weken geleden vertrokken naar de kust voor wat ze een herbronning noemde. Ze had haar telefoon thuisgelaten. Ze wilde door niets of iemand gestoord worden.

Haar gedachten dwaalden terug naar het begin van haar retraite, die ze in een klein huisje vlakbij het strand had doorgebracht. Ze had dit huisje voor een klein prijsje kunnen huren, van vrienden van haar, omdat daar alleen maar het hoognodige comfort was. Ze wilde dat ook zo voor haar mocht het nog primitiever zijn maar dat bestond tegenwoordig niet meer.

De trein had haar naar een klein plaatsje aan de zee gebracht en vanaf het station liep ze te voet met haar reiskoffer op wiel-tjes naar het dorpswinkeltje om daar haar eerste boodschappen te doen. Ze kocht een doos eieren, een stuk kaas, wat fruit en brood. En omdat ze niet eraan kon weerstaan kocht ze ook een fles whisky. Met deze waren wilde ze haar eerste dagen doorbrengen.

Met de boodschapjes en haar koffer liep ze het dorp uit op zoek naar haar nieuwe kleine verblijf. Het kleine huisje lag wat verscholen tegen de duinen. Het zag er schattig uit, het bestond uit eenvoudige rode bakstenen en door de geel en groene kleur op de deur en luiken werd het woninkje heel aantrekkelijk.

Ze opende deur en bleef even verrast in de deuropening staan. In de eerste oogopslag zag ze een trap en voor de rest een groot vertrek. Ze stapte naar binnen terwijl ze verder rondkeek. Ze liet haar reiskoffer staan en legde haar boodschappen op de houten tafel die in het midden van het vertrek stond. Het was

inderdaad heel sober maar toch aangenaam. Er waren twee grote ramen en half onder het ene raam stond een oude sofa waarachter een ouderwetse grote staande schemerlamp stond, Een beetje á la grootmoeders stijl. Tegen de achterwand stond een grote houtkachel met een ijzeren mand met houtblokken. Onder de trap stond een groot decoratief kamerscherm. Ze liep erop af en zag dat deze diende om de toilet en doucheruimte aan het zicht te onttrekken. Ook was er dat prachtige aanrecht. Haar vrienden hadden haar al verteld dat het een oude grafsteen was, die op gemetselde muurtjes, waar planken in verwerkt waren, lag, zodat er plek was voor de pannen en ander keukengerei. Boven die speciale aanrecht hingen twee antieke keukenkastjes. Ze voelde zich direct op haar gemak in deze sobere, geelwit geschilderde ruimte.

Hoe zou het boven zijn, vroeg ze zich af. Daarop beklom ze nieuwsgierig de trap en keek tegen een reusachtig antiek hemelbed aan. Het bed zag er uitnodigend uit en zo moe als ze was liet ze zich daarop vallen. Voordat ze het besepte lag ze in een diepe slaap. Uren later ontwaakte ze door een vreemd geluid. Het leek haar alsof er een leger van muizen over iets heenliep. Zo trippelde het. Onder het wakker worden keek ze tegen een schuin aflopend dak. Ze draaide haar hoofd naar waar het licht vandaan kwam en zag door het raam dat het heel hard regende. Ah dat is wat ik hoor, de kletterende regen op het dak. Jammer, daar gaat mijn plan om fijn te wandelen.

Ze rekte zich uit en de depressie van buiten maakte dat zij een plotse intense leegte in haarzelf voelde opkomen. Het trof haar als een slag in haar gezicht. Ze wist zich geen raad. “Ik heb

mezelf naar hier verbannen en nu weet ik niet wat met mezelf te beginnen.”

Van pure stress en eenzaamheid braken haar tranen door en kreeg ze een hartstochtelijke huilbui. Ze liet zich helemaal gaan. Ondanks haar verdriet vergeleek ze zichzelf in gedachten even met die Oosterse vrouwen die na een vreselijke schok of verlies van een dierbare, werkelijk dagen achtereen kunnen wenen. Omdat ze geen zakdoek bij de hand had trok ze de sjaal van haar nek om haar tranen en loopneus op te vangen. Ze duwde haar hele gezicht in die zachte stof die lichtjes naar haar heerlijke parfum rook. Het kalmeerde haar. Merel had ooit eens gehoord dat huilen een vorm van loslaten was, maar op dit moment zei haar dat niet veel omdat ze zich afvroeg waar die huilbui vandaan kwam.

Uiteindelijk stond ze op en gooide beneden koud water uit de keukenkraan in haar gezicht. Dat deed goed, dat nam het gloeiende van het huilen wat weg. Zij opende daarop een hangkastje op zoek naar een glas om wat water te drinken.

Daar stond ze dan met het glas water in haar hand en had wat spijt van haar eigen gekozen retraite. Met een stem dik van het huilen, sprak ze zichzelf vermanend toe “Merel thuis was het voor jou niet meer uit te houden, je wist zelf niet meer wat te doen, alles viel je zwaar. Je hebt zelf deze appel gekozen en nu eet je hem ook maar op hoe wrang dat dat dan ook smaakt.”

Ze liep naar haar koffer en nam uit het zijvak een blok schrijfpapier en een pen. Ze begon haar gevoelens van leegte

op te schrijven, waar het op dat moment voor haar toe deed. Ze zat in een carrousel van negatieve gevoelens die er allemaal als eerste uit wilde komen. Dus wat zij allemaal opschreef was verwarrend en niet helder. Ze schreef over haar gevoelens naar Eric maar ook over haar onmacht om met zichzelf om te gaan.

Onder het schrijven had ze zichzelf een whisky ingeschonken. Toen ze naderhand haar schrijfsel herlas, nipte ze van haar tweede glas. Het smaakte goed.

Ze was voor het ogenblik uitgeschreven. Het had goed gedaan alles eens op papier te zetten.

Het was haar even te stil een fijn stukje muziek van de radio zou nu goed doen. Net als haar telefoon had ze ook haar laptop thuisgelaten. Zij wilde niet in de verleiding komen berichten te verzenden of contacten via facebook vrienden op te zoeken, Maar ja daardoor kon ze ook niet naar muziek luisteren.

Misschien staat hier wel ergens een radio. Zij ging op onderzoek of er ergens een verstopt was. Achter de sofa vond zij een ouderwetse draagbare radio. Helaas waren de batterijen leeg dus geen geluid.

Een beetje ongedurig ging ze dan maar in de open voordeur staan. Het was al donker en het geluid van de branding drong zachtjes tot haar door. Het luisteren naar de ritmische cadans van de golfslagen maakte haar rustig. Na een poosje sloot ze de deur en maakte zich klaar voor de nacht.

Ze opende het venster waardoor het kalmerende geluid van de zee naar binnen kwam en bij dat bruisende geruis viel ze in een droomloze diepe verkwikkende slaap.

Ze werd vroeg wakker met een rommelende maag. Ze had trek. Ze had zin in koffie en in een goede snee brood. Ze zocht naar de koffie maar er was geen. Ze vloekte in zichzelf, dan maar thee want een warme drank was welkom. Toeme, dat was er ook niet. Dan toch maar straks even naar het winkeltje lopen. Koffie, thee en melk want ze had wel een blikje cacao zien staan. Nu besloot ze maar om met wat warm water een soort chocolade drankje te maken. In haar handtas vond ze nog een pakje suiker van de een of andere zaak. Dat was iets wat ze vaker deed, verpakte suiker in haar tas stoppen, voor je weet maar nooit. Het drankje smaakte naar niks maar het brood daarentegen smaakte goed.

“Merel als je nu eens eerst je boodschappen doet, dan kun je bij thuiskomst lekker koffiezetten.” Ze keek naar buiten, het was grijs bewolkt maar droog. Ze trok haar stevige stappers aan en vertrok naar het dorp. Het was wel een eind lopen maar daar zag ze niet tegen op.

In de winkel zocht ze al haar boodschappen bij elkaar en besloot zichzelf te verwennen met koekjes en een paar blikjes soep. Ook nam ze een extra brood en een doos crackers. Tussen de winkelrekken sloot ze ook met zichzelf een overeenkomst, mocht het niet genoeg zijn voor vandaag dan kan ik morgen weer terugkomen. Na betaling stopte ze haar boodschappen in

haar rugzak en liep weer stevig doorstappend naar haar nieuwe tehuis.

Niet heel later drong de geur van vers gezette koffie door de ruimte. Wat had ze daar een trek in. Verzoend met zichzelf en de wereld genoot ze van haar koffie. Ze at er nog een stevige snee brood met kaas bij en vertrok daarna naar het strand.

Ze wilde uitwaaien, de zilte smaak van de zee proeven, die ze vanmorgen bij het lopen om haar boodschappen ook geproefd had. En de felle zeewind zou alle stoffige gedachten eruit blazen.

Merel genoot van haar vrijheid en van de weidsheid van de grauwe zee. Je zag zelfs niet waar de zee de lucht ontmoette, zo grijs was alles. Hoe lang ze zo gelopen had wist ze niet maar ze werd moe en wilde terug naar haar huisje. Zich een beetje oriënterend besloot ze om dwars door de duinen terug te lopen. Dat was toch niet zo'n slim besluit. Klimmend door het zand hoopte ze steeds uit te komen op een weg of een fietspad. Na een dik uur klauteren zag ze uiteindelijk een betonnen pad, Ze vroeg zich af of dat wel naar mijn huisje leidde. Ze moest het erop wagen en gelukkig ze had goed gegokt. Na een klein half uur zag ze het huisje liggen.

Binnengekomen plofte ze neer op de oude sofa waar ze door het vermoeid zijn van de wandeling weer in een tomeloze slaap viel.

Uren later werd ze verkleumd van de kou, in het donker, wakker. Ze wilde direct haar bed opzoeken, trok haar wandelschoenen

uit en liep op haar sokken naar boven. In het donker lopend naar het bed voelde ze hoe haar voeten plots nat werden. “Ah, bah, wat is dat nou”, foeterde ze in zichzelf. Met haar sompige sokken nog aan zocht ze op de tast naar een lichtsakelaar. Toen ze het had gevonden baadde de slaapkamer plots in een fel t.l. licht. Nu zag ze ook waarom haar voeten nat waren. Ze had het venster open laten staan en terwijl zij beneden sliep had het binnen geregend. De vloer was goed nat en die moest ze als eerste droogmaken. Zij had toen ze op zoek was naar de radio een emmer met een dweil achter dat kamerscherm zien staan. Ziezo die vloer was weer droog. Opruimen is voor straks. Ze deed het grote licht uit en kroop onder de donsdeken. Ze deed trouw haar ogen dicht maar de slaap wilde niet meer komen. Dat kwam zeker door de kleine activiteit van daarnet. Ze draaide en woelde maar ze begon weer te piekeren.

Uiteindelijk besloot ze maar op te staan om met hulp van een glas whisky haar opkomende gedachten weer op papier te zetten. Dat lukte goed. Ze deed aan introspectie. Hier kon ze niet luchtig bij blijven. Haar ouders waren gescheiden toen zij ongeveer vier jaar was en daarna heeft zij haar leven telkens twee weken bij haar vader en dan weer twee weken bij haar moeder doorgebracht. Haar moeder kreeg nog twee kinderen van telkens een andere relatie maar haar vader was solide. Hij leerde een weduwe kennen die met drie jonge kinderen was achtergebleven. Ze beseftte dat ze daar altijd een eigen plek had gehad. Ze had daar haar eigen kamer met haar eigen spulletjes en nu, dit alles opschrijvend, beseft ze dat het daar altijd veilig voor haar was. Bij mama had ze dat gevoel niet. Mama verhuisde veel, mama liep eigenlijk haar relaties achterna.

Merel stopte even met schrijven en verdiepte zich in gedachten over mama. Peinzend over haar mama's leven beseftte Merel nu dat zij eigenlijk doodongelukkig was. Haar mama kwam uit een onstabiel gezin en als ze de lijn doortrok kwam zijzelf ook uit een onstabiel gezin en was dat misschien ook een oorzaak van haar ongelukkig voelen. Ook al had ze Eric toch bleef ze met een leeg gevoel zitten. Eenzaam zijn binnen een relatie werd dat weleens genoemd.

“Kom meiske, je hebt al weer veel opgeschreven en nog meer bedacht, ga nu nog even wat slapen.” Ze liep naar boven en kroop weer terug onder haar donsdeken. Eigenlijk was ze wat opgewonden over haar gedachtegang van zo-even maar het gaf haar eigenlijk ook weer een rust. Alles is altijd te veel yin of te veel yang. Ze voelde medelijden met het kleine meisje Merel dat ze ooit was geweest en ze liet toe dat er tranen liepen. Ze troostte zichzelf in slaap.

Ze werd weer gewekt door het geroffel van muizen op het dak, ze draaide zich om naar het venster en zag dat de regen er hard tegenaan kletterde. “Oei dat wordt voorlopig binnen zitten” Wat een geluk dat ik gisteren die paar boodschapjes heb gedaan want ik heb nu toch wel weer zin in een kop koffie.

Onder het genot van haar vers gezette koffie las ze nog eens na wat ze vannacht allemaal geschreven had. Merel stond het nu zichzelf toe om te zeggen dat ze het niet gemakkelijk had gehad in haar kinderjaren. De herinneringen daaraan schoven voorbij. De verhuizingen, de veranderingen van school.

Terwijl ze zo zat, herinnerde ze zich ineens weer Victor, de tweede vriend van haar moeder. Het was een papperige kerel, een beetje glibberig en ze was bang van hem. Hij had haar gelukkig nooit aangeraakt maar hij kwam wel altijd op de vreemdste momenten bij haar gluren. Van mama mocht ze de douchedeur nooit op slot doen. Mama was bang voor gasontploffingen of andere nare dingen die daar konden gebeuren en daar profiteerde die viezerik van. Als ze uit het douchehokje stapte stond hij bijna altijd naar haar te gluren op de trap. Ze weet nog dat ze het tegen mama gezegd had maar die zei dat ze niet zo kinderachtig moest doen. Volgens haar mama was Victor een lieve man die goed voor haar en voor jullie zorgde.

Nu besepte ze waarom mama zo lovend over Victor sprak. Haar eerste vriend, “ik kom even niet meer op zijn naam” had nogal losse handjes. Alles overdenkend en zich terugplaatsend in haar kindertijd, ziet ze weer hoe ze zielig weggroop als Louis, ja zo heette die man, mama weer een aframmeling gaf. Mama was vreselijk bang van die agressieveling maar ze raakte toch zwanger van hem. Haar gedachtegang maakte rare sprongen. “Hoe heeft ze die zwangerschap kunnen doorstaan. Hoe heeft ze toch een gezonde baby gekregen?” Ze zag plots helder hoe hij haar tegen haar reeds zware buik aanschopte, tierend dat het zijne kleine niet was en dat ze wel met een andere vent in bed had gelegen. Hoe mama dan jammerend en kermend zijn aantijgingen ontkende.

Ineens staat het haar allemaal weer helder voor haar geest. Hoe hij, toen de baby geboren was, het huilend kindje uit de wieg had genomen en het kletsen had gegeven. Dit was de druppel

voor mama geweest. Hierdoor raapte zij al haar moed bijeen en toen hij er niet was is zij met haar twee kinderen het huis uit gevlucht. Hoe het drama geëindigd is tussen mama en Louis weet ze eigenlijk niet. Wel weet ze dat ze een tijd met haar zusje June en mama in een opvangtehuis heeft gezeten.

Ja, toen kwam die Victor met zijn gegluur. Aan die man hield ze ook geen leuke herinneringen over. Dat kwam vooral omdat mama niets van zijn gegluur naar haar geloofde. Op een dag stonden er echter twee politiemannen voor de deur met een arrestatiebevel voor Victor. Hij was voetbaltrainer bij jongetjes en naar het schijnt kon hij daar niet met zijn handen afblijven en een van de ouders, die wel zijn kind geloofde, heeft toen klacht neergelegd, waardoor er nog enkele ouders volgden met dezelfde klacht. Toen pas durfde mama haar te geloven. Hij heeft voor die zedenfeiten 3 jaar gezeten en moest zich onder psychiatrisch toezicht laten plaatsen. Mama wilde niet meer op dat adres blijven wonen en verhuisde met de kindjes naar een andere plek.

Arme mama die maar niet zonder kerels kon, leerde daar een derde man kennen. Hoe heette die ook al weer? Hij was de vader van Janneke, een lief klein manneke maar wel met het downsyndroom. Dat kon die sullige zak niet aan en nam de benen. Ja, die man heette Marco, de lafbek, bedacht ze opeens. Wel een kind maken maar geen verantwoording daarvoor nemen.

Toen Janneke geboren werd was ik rond de twaalf jaar. Ik vond het toch zo'n lief manneke maar helaas heeft hij niet echt

lang geleefd. Toen hij acht jaar was ontwikkelde zich bij hem een zeer agressieve jeugdanker en was hij binnen een paar maanden gestorven. Ik was toen al een paar maanden uit huis.

Ik had, zodra het wettelijk kon, een klein studiootje gehuurd en met hulp van papa een paar broodnodige spullen gekocht.

Wat een rust had me dat gegeven, niet meer afhankelijk te zijn van de huiselijke grillen. “Als ik echt eerlijk ben tegen mezelf dan moet ik zeggen dat de laatste jaren thuis wel wat waren meegevallen. Mama had werk gevonden in een goed lopende frituur. Ze was daardoor wel elke avond van huis en kwam dan vrijlaat terug waardoor June en ik op Janneke moesten passen.

Janneke was een gezeglijk manneke die met plezier naar bed ging. Ik moest dan telkens hetzelfde verhaaltje vertellen over Dombo de Olifant. Vaak pakte hij me dan stevig vast en vroeg met een verdrietig stemmetje, “mama komt straks weer?” Ik kon niet anders dan beamen en hem een stevige knuffel geven en dan viel hij gerust in slaap.

Gelukkig heb ik in die rust steeds goed kunnen leren en zo-doende mijn middelbaar diploma behaald. Haar gedachten bleven toch nog even bij haar broertje hangen. Janneke kon toch ook van die driftbuien hebben. Hij gooide dan met alles wat voor hem stond. Wat was ze dan vaak boos geweest op June, die dan weer een of andere opmerking had gemaakt waardoor het ventje zo razend werd. Dan moest ze hem troosten en kalmeren. Als dat niet hielp dan dreigde ze ermee dat ze niet zou voorlezen van Dombo. Dat hielp in de regel wel.

Met June had ze het altijd moeilijk gehad. Die hilde bij het minste.

Ja, als ik er nu op terugkijk snap ik het ook wel. Mama was niet echt lief tegen haar. Ze nam het June kwalijk dat ze er was en dat het haar schuld was dat ze er alleen voorstond.

Mama kon de feiten nogal eens verdraaien. Ze vergat dat die vent, de vader van June, haar bont en blauw sloeg en dat hij zich ook aan de baby had vergrepen. Soms probeerde ze dat tegen mama te zeggen maar die begon dan te krijsen dat ze der mond moest houden en dat moeders nooit liegen. Tja dan kroop ze ook maar weer in haar schulp.

Het verdriet over haar verleden met een te grote verantwoordelijkheid, over haar zusje en gestorven broertje, overmannen haar en ze laat zichzelf toe daar eens goed over uit te huilen. Merel beseft dat het voor het eerst is dat zo serieus over haar verleden heeft nagedacht. Het huilen deed goed maar ook pijn om die nieuwe onbenoemde flarden aan vroeger mee die naar boven kwamen.

Een flauw zonlicht brak door het raam naar binnen. Met haar dikke roodbetrande ogen keek ze door het venster en zag dat het weer echt opgeklaard was. “Wat fijn, ik kan naar de zee,” sprak ze hardop tegen zichzelf. Ze trok haar stevige schoenen aan, pakte haar jas, sloot het huisje af en vertrok.

Er stond een strakke zeebries maar de stralende zon verwarmde toch haar gezicht. Ze voelde zich moe van de doorstane emoties

over het verleden maar daarnaast kreeg ze ook het gevoel alsof ze daar wat grip op begon te krijgen. Ze overdacht nog vaak wat ze zichzelf die ochtend echt voor het eerst sinds lange tijd had toegestaan. Hoe het verleden ook haar gevormd heeft en welke plek ze dat nu dacht te gaan geven. Terwijl ze zo liep zag ze toch hoe de grauwheid van gisteren plaatsmaakte voor de helderheid van dit moment. Ondanks de kille septemberwind voelde ze toch nog de warmte van de zon. Genietend van het weer liet te zich op een fijn plekje tegen de duinen aan zakken. Ze schurkte met haar rug om een kuiltje te maken waarin ze kon liggen. Hardop riep ze: “zee, zee neem alle gedachten van me mee!”

De zon, de branding en de onverwerkte emoties, die haar die ochtend overspoelden, maakte dat ze op dat plekje heerlijk in slaap viel.

Het was de frisse wind die haar wekte. Bij het openen van haar ogen keek ze recht naar de ondergaande zon. Hoe die vurige bol in de zee zakte. Hoe het kwam wist ze niet maar Merel schoot in een bevrijdende lach. Ze dacht ineens aan het liedje dat op schoolreizen gezongen werd: “Ik heb de zon zien zakken in de zee, ik heb de zon zien zakken in de zee, ik heb de zon zien zakken, de zon zien zakken, de zon zien zakken in de zee. Joechéé!”

En op de tonen van dat gekke liedje liep ze huiswaarts. Onderweg bedacht ze dat best wel trek had in frieten maar ja door haar zelfgekozen kluizenaarschap, had ze die niet en ze wilde daarvoor ook niet naar het dorp lopen. “Je maakt je

maar een blikje soep open en dat zal ook wel smaken met een oude snee brood en wat kaas.” “Hum ja, dat denk ik ook:” beantwoordde zij haar vorige stelling.

Niet veel later stapte zij haar kleine gehuurde domein weer in en het eerste wat haar oog trof was de fles whisky. Daar heb ik nou eens echt zin in besloot ze en ze nam een glas en schonk zichzelf een flinke bel in. Het smaakte goed! Ze dronk nog een glas en daarna nog een. Een droef dronken gevoel overviel haar. Ze werd er triest en emotioneel van. Ze voelde zich triester en triester worden ook nog eenzamer dan eenzaam. Domme tranen welden uit haar ogen op, ze zat zo vol zelfmedelijden. Hardop snotterend riep ze dat ze dat haar leven een puinhoop was. “Hoe komt dat dan? Wie zijn schuld is dat? Ik heb toch niet gevraagd om hier te zijn?” vroeg ze zich hardop af terwijl ze zich nog eens een glas whisky inschonk. “Mooi leven heb ik, alleen maar hard werken om mijn eigen kot te betalen. En mijn relatie? Ik ben toch ook van Eric weggelopen.” Dronken met haar hoofd wat zwaaiend sprak ze lodderig: “Eric is een goeie maar die gaat ook niet blijven. Ik lijk hierin wel op mama, die kon ook geen venten houden.”

Haar hoofd begon te tolleren en ze wist dat ze moest gaan liggen. Zwalkend liep ze richting sofa. Ze viel meteen in een dronkenmansroes. Verkleumd door de kou en met een vieze droge mond ontwaakte ze na een tijd. Ze snakte naar water en ging rechtop zitten waardoor er een bonkende hoofdpijn opkwam. Voorzichtig om haar hoofd niet te veel te schokken stond ze op en liep naar de kraan. Ze slurpte het lopende water zo van de kraan. Dat deed deugd.